

TIN UJEVICS:

Medália

A nagyjelenségű, egyénhangú horvát író itt közölt versei költői fejlődésének első szakaszából, a kilencszázhuszas évek közepén megjelent kötetéből valók. Folyamatos és időrendbeli teljes bemutatása céljából újabb verseinek fordítását és közlését is tervbevéttük; erre egy későbbi számunkban kerül sor.

I.

Dobbanj kétségeiddel
az égő horizontra,
vívódó lelked vidd el
a forgó vérző frontra!
Lobbanjon lángos fáklyád,
hol éjfél ült az égre,
tűz jelszavakkal vágjál
a poshadt sötétségre!

*

Elég!

Hisz, ami nekem elég,
az nem sok talán? Jó Istenek
— Ó istenem, ennyit csak lehet? —
s néha csók, meg tiszta, kékes ég.
És semmi több nem kell énnekem.
Ha jó lenné! — ez minden vágyam —
egyszer megsímogatnál lágyan...
s öröme virulna életem.

V.

Versemben a mélység sötétje villog
és benne remeg sok bánatom, bajom.
A szó kirobbant a csöndből és csillog
az éjhomályban a rideg talajon.
Ha nem is vagyok költő, de szenvedek,
s nem lesz mivel két bús szemem befödjem,
amikor már megértnek engemet
és gyöngyszemmé szilárdul minden könnyem.
De értéket e kincsek csak úgy nyernek,
ha ez a pár sor kezedbe akad
s kalárisba fűzve — Te drága gyermek —
jajom kövével diszited nyakad.

XXI.

Éjjel láng tüzel homlokomon,
s lihegve birkózom a kéjjel...
Almaim parazsán álmodom...
— Ennyi szépség megöl az éjjel!

Éjfélután üzen a sírunk,
sikít a lelkünk és nincs dalunk ...
csak síri csöndben sírunk, sírunk
s a magányban meghalunk, meghalunk.

XXXI.

Tompa fájdalommal, mélyen sebzett szívvel,
törvornyas titkokkal lelkedet takarod,
borús homlokodon bús glóriás ívvel
ródd az ábránd utat Ujevics — te halott!
Halál a szerelmed, bárhová is ível,
halál az ételed, minden korty italod,
halál a te vágyad, bárhová is hív el,
halál a reményed, halál minden dalod.
Mit ér, ha csodákkal az eget eléred,
mit ér a vak ábránd, mit a nagy akarat?
Hiába ver szíved és lángol a véred,
mert lelked örökké bús, társtalan marad.
És elhagynak téged mámor, álom, ének,
mint a forró csókok kifáradt ajakad.

XXXVIII.

Fojtogat ma ez a felhős ég,
ez a borús téli délután.
Elégtek bennem a vágy-rózsák
s szél rázza régi, kopott ruhám.

Az úton tőlem hej! elmaradt
dal, költemény — sok-sok tört remény —
és álmaidra von bús falat
a szürke köd, mely hull, hull elém.

Jajos ridegség ez a puszta rom,
és semerre sincs kiút talán.
Nincs fényre virradó nappalom,
sem villámos, dörgő éjszakám.

Nincs bennem már se hit, se remény
mióta kivetett a világ,
csak álmodik szerelmem szegény,
mint egy csokor hervadó virág.

Ford. Somorja Sándor